

Arrest

**nr. 151 275 van 26 augustus 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LAMBRECHT, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 mei 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van een beroep dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer 138 873.

1.3. Nog op 29 augustus 2013 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 5 november 2013 treft de gemachtigde een beslissing “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*”.

1.5. Nog op 5 november 2013 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 november 2013.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

A Monsieur, qui déclare se nommer:

Naam/nom: S(...)

Voornaam/prénom: K(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: (...)

Nationaliteit/nationalité: India

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, sur le territoire beige ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 05.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 05.11.2013 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☒ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 30/09/2013. Betrokkene werd door de stad Brugge ook geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

x En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

☐ *1 ° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

☒ *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

L'obligation de retour n'a pas été remplie. L'intéressé n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire lui notifié le 30/09/2013. L'intéressé a été informé par la commune de Bruges sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre

de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Beige du 16 juin 2011). Il n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire. Vu que l'obligation de retour n'a pas été remplie, une interdiction d'entrée de trois ans est infligée à l'intéressé en application de l'art. 74/11, §1, 2°, de la loi du 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat met onderhavig arrest geen uitspraak dient te worden gedaan over de kosten en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om deze kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3.7. van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoeker citeert artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en licht het middel als volgt toe:

"Artikel 74/11 Vw. bepaalt dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk is, misschien zelfs wenselijk.

Artikel 74/11 §1, al. 1 Vw. stelt uitdrukkelijk dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

De bestreden beslissing kiest voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt:

"Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 30/09/2013 (...). Hij heeft ervoor gekozen hier geen gevolg aan te geven. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd van drie jaar".

Verzoeker ontving op 5 november 2013 een bevel het grondgebied te verlaten alsmede een beslissing tot terugleiding. Uit de motivering van deze beslissingen blijkt dat deze genomen werden omdat verzoeker zonder verblijfsrecht verblijf op het grondgebied, niettegenstaande eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze realiteit wordt door verzoeker niet betwist.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1 tweede lid Vw. om haar beslissing te motiveren. Het bewuste artikel geeft verwerende partij inderdaad de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat echter een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd, wordt niet specifiek gemotiveerd, en lijkt in de beslissing het logische gevolg te zijn van het feit dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd. De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

"artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan".

In de bestreden beslissing wordt de eerste situatie (geen termijn toegestaan) NIET aangevinkt, maar enkel de tweede situatie (niet aan de terugkeerverplichting voldaan).

Opvallend is dat verwerende partij het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en de wet helemaal geen maximumtermijn vermeldt, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat, m.n. een termijn van 3 jaar.

Dit bevestigt inderdaad ook de motivering.

Deze redenering is echter in strijd met de woorden van de wet, waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en deze duur niet meer (wel minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (zie ook RvV nr. 91 251 van 9 november 2012 i.v.m. inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 §1 Vw., minstens wordt de bepaling van de wet geschonden.

In een gelijkaardige zaak vernietigde Uw Raad het bevel met inreisverbod zeggende (RvV 27 februari 2013, nr. 97.002, T.Vreemd. 2013, 246):

"De overheid legt onmiddellijk de maximumtermijn op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, § h eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort worden of opgeheven indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T.Vreemd. 2013, 247):

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen genomen zijn bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht lijkt het erop dat de DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".
(eigen onderlijning)

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet, van artikel 3 punt 7 van de richtlijn van 2008/115/EG, juncto artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het legaliteitsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en dat verwerende partij de duur van het inreisverbod niet gemotiveerd heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, maar enkel kritiek uit op het gebrek aan motivering van de duur van het inreisverbod.

Het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, namelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 30 september 2013 ter kennis werd gebracht.

Het inreisverbod van 3 jaar wordt gemotiveerd. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De vreemdelingenwet is van openbare orde en voorziet in artikel 74/11 § 1 eerste lid dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd in het geval waarin geen gevolg wordt gegeven aan de terugkeerverplichting.

De wet bepaalt niet de gevallen waarin een inreisverbod van 3 jaar moet worden opgelegd. De wetgever heeft de vrije keuze overgelaten aan verwerende partij om, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval, een inreisverbod op te leggen tot een maximumduur van 3 jaar.

Verwerende partij beschikt in casu over een discretionaire bevoegdheid.

Wat betreft de motivering van het inreisverbod van 3 jaar heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld:

"Tevens is in de bestreden beslissing uiteengezet dat, in uitvoering van artikel, 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, waarbij opnieuw wordt geduid dat hij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 3 juli 2012 werd ter kennis gebracht. Deze motivering is pertinent en draag- krachtig. Zij laat verzoeker toe om met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Uit de in de bestreden beslissing opgenomen motivering blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoeker, met name zijn manifeste weigering om de Belgische verblijfswetgeving te respecteren en gevolg te geven aan een hem eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij in het verleden geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten en dit gegeven steun vindt in de stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kan ook geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet — artikel dat zelf geen formele motiveringsplicht oplegt — worden vastgesteld. " (RVV nr. 99.051 van 18 maart 2013).

De bestreden beslissing is proportioneel met de feiten.

Verzoeker roept de schending van de materiële motiveringsplicht in maar verduidelijkt niet welke van de feiten verkeerd zijn. Hij betwist de uitdrukkelijk vermelde motieven niet.

"Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet stelt dat "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval." Dat is precies wat het bestuur in dit geval gedaan heeft, met name, een uitgebreid overzicht gegeven van de procedurele geschiedenis van verzoekers, die aantoonde dat zij reeds verschillende keren het voorwerp waren van een oordeel over een mogelijk verblijfsrecht, doch dat dit niet weerhouden kon worden en dat zij niettegenstaande deze rechtsfeiten ervoor kiezen om geen vrijwillig gevolg te geven aan bevelen om het grondgebied te verlaten en zij weigeren om de reglementering te volgen. Door rekening te houden met voorgaande specifieke omstandigheden van dit geval, in de motivering van een bestreden beslissing die één en ondeelbaar is, heeft het bestuur dan ook, naar rede en naar recht, voldoende onderbouwd waarom het tot een inreisverbod van 3 jaar besloot.

Het enig middel, aangevoerd tegen de component van de tweede bestreden beslissing, houdende het inreisverbod, is niet gegrond." (RvV 17 december 2012, nr. nr. 93696).

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid.

(...)

De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld en gemotiveerd m.b.t. het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond. " (RvV 19 maart 2013, nr. 99.256).

Verzoeker stelt dat de motivering dat het inreisverbod opheffen of opgeschort kan worden in het geval waarin hij aan de gezinshereniging zou voldoen verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij stelt vast dat in het inreisverbod (bijlage 13sexies) niet gestemd wordt dat het inreisverbod opgeschort of opgeheven zou worden indien verzoeker aan de voorwaarden voor gezinshereniging zou voldoen.

In de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de mogelijkheid tot het aanvragen van de opschorting of opheffing van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/12 Vreemdelingenwet. Deze stelling uit de akte van kennisgeving doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing, het inreisverbod.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht op 30 september 2013, dat hij geïnformeerd werd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en dat hij ervoor gekozen heeft hieraan geen gevolg te geven. Tot slot wordt gesteld "*Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd*".

De verzoeker betwist niet dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, maar hij voert in wezen aan dat de geboden motivering niet volstaat als motief inzake de opgelegde duur van het inreisverbod. De verzoeker wijst er op dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Hij meent dat uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch een duur van drie jaar heeft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan nu omtrent deze duurtijd niet specifiek wordt gemotiveerd.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...).”

Hieruit blijkt dat een inreisverbod een motivering moet bevatten inzake de reden waarom het genomen werd (er werd geen enkele termijn toegestaan voor het vrijwillig vertrek of een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd) en dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu werd aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: de verzoeker gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30 september 2013. Het inreisverbod bevat, naast de verwijzing naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, ook nog de vaststelling dat de verzoeker geïnformeerd werd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Het motief dat de verzoeker werd geïnformeerd over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, kan echter niet beschouwd worden als een motief inzake de verantwoording van een duur van drie jaar voor het inreisverbod. Zij ondersteunt slechts de in de bestreden beslissing weergegeven conclusie dat “Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd”.

Deze motivering dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, wordt aldus aangewend om zowel de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de beslissing tot het opleggen van een termijn van drie jaar, te schragen. Aldus blijkt geenszins een afzonderlijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de wettelijk voorziene maximale geldingstermijn van drie jaar (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, niets afdoet aan de beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om de geldingstermijn van het inreisverbod aan te passen aan de specifieke omstandigheden van het geval. Aangezien de gemachtigde een keuzemogelijkheid heeft met betrekking tot de geldingstermijn van het inreisverbod, is alleszins een afdoende motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Het hanteren van eenzelfde feitelijke motivering om de geldingstermijn van het op te leggen inreisverbod te bepalen op drie jaar als om de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelf te schragen, getuigt van een zekere vorm van automatisme in hoofde van de gemachtigde en laat alleszins niet toe na te gaan of op concrete wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De vraag of het in de gegeven omstandigheden, al dan niet redelijk of proportioneel is om te voorzien in een inreisverbod van drie jaar, zoals geopperd in de nota met opmerkingen, kan door de Raad niet worden beantwoord. Een dergelijke rechtsvraag betreft immers de materiële motiveringsplicht en/of het evenredigheidsbeginsel, beginselen die echter *in casu* niet zijn aangevoerd. Een onderzoek naar de materiële motiveringsplicht is thans bovendien niet aan de orde daar *in casu* afdoende motieven ontbreken met betrekking tot de in het bestreden inreisverbod opgelegde geldingsduur van drie jaar, zodat ook niet kan worden nagegaan of deze of gene inhoudelijke beoordeling redelijk of deugdelijk is. Het komt de Raad, bij gebrek aan motieven in de bestreden beslissing ter zake, dan ook niet toe zich in de plaats te stellen van het bestuur door zelf de afweging van de omstandigheden eigen aan het geval te maken en door zelf een redelijkheidstoets door te voeren aan de hand van de voorliggende gegevens.

De Raad stelt vast dat in de thans bestreden beslissing elk spoor ontbreekt van enige motivering waaruit blijkt dat voor het bepalen van de geldingduur van het inreisverbod rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De Raad is dan ook van oordeel dat niet afdoende is gemotiveerd waarom werd gekozen voor een inreisverbod met de maximale geldingstermijn van drie jaar.

De opmerkingen van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst - rechtspraak die niet bindend is en waarvan niet blijkt dat daaraan identieke gemotiveerde beslissingen ten grondslag lagen - doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Waar de verweerder stelt dat hij inzake het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt, merkt de Raad op dat deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid gepaard gaat met een plicht om uitdrukkelijk te motiveren waarom in verzoekers specifieke geval en los van het feit dat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, precies voor de maximumduur van drie jaar werd geopteerd.

Het middel, gestoeld op de schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE